

havde været parat til at oprette samhörighedsfondene. Og som økonomiministeren rigtigt påpegede, har tre af de fire lande, som især har nydt godt af strukturfondene, netop på grund af strukturfondshjælpen oplevet en positiv udvikling: Spanien og Portugal har haft en økonomisk udvikling, der har indsnævret forskellen mellem dem og de rigere EU-lande, og Irland har haft en så positiv udvikling, at det allerede i dag opfylder EU's konvergenskriterier, og som det blev nævnt, er det kun Grækenland, der ikke rigtigt har formået at få tilstrækkelig meget ud af strukturfondsmidlerne.

Ideen med strukturfondene: at bringe de mindre velstående lande på omgangshøjde med de mere velstående EU-lande, er rigtig og har virket og er et klart bevis på, at den påstand, der ofte er blevet fremført vedrørende EF og nu EU: at det er de rige landes klub, både var forkert dengang og stadig er forkert.

Men det ligger i sagens natur sådan, at støtten til strukturudviklingen ikke skal være en evig foreteelse. Når støtten har virket, skal og bør EU omprioritere den, så støttemidlerne bliver rettet mod de områder, der har størst behov for dem.

De Konservative vender sig imod den tankegang, at nogle medlemslande har ret til at være på evig støtte. Strukturstøtten er som sagt en hjælp til selvhjælp.

Forespørgerne spørger, hvad regeringen konkret har gjort for at afvikle strukturstøtten, og dertil må jeg sige, at heldigvis har regeringen – som det fremgår af det foregående, jeg har sagt – ikke gjort noget. EU's finansiering af landbrugs- og strukturpolitikken udløber nemlig først i 1999.

Vi vil derfor i stedet for forholde os til anden del af forespørgslen, nemlig hvordan vi skal tilpasse strukturordningerne efter 1999, så EU er parat til udvidelse med de nye medlemslande.

Ved tidligere udvidelser er der også sket en tilpasning af strukturordningerne. Efter at vi var kommet med i 1973, oplevede vi i 1975, at vi fik Regionalfonden, da Spanien og Portugal kom med og det indre marked blev etableret, fik vi Samhörighedsfonden, og da Sverige og Finland kom med, fik man strukturstøtte til specielt arktiske områder.

Derfor er det selvfølgelig naturligt, når vi nu taler om udvidelse med de øst- og centraleuropæiske lande og de baltiske lande, at vi så også omprioriterer og tilpasser ordningerne til denne udvidelse.

Udvidelsen bliver en kæmpe udfordring, som også flere har været inde på tidligere i dag, og det viser Dansk Udenrigspolitisk Instituts rapport jo også. Vi må holde fast i, at forhandlingerne om udvidelsen kommer i gang seks måneder efter, at regeringskonferencen er færdig. Men vi må jo også holde fast i, at det bliver nogle meget, meget vanskelige forhandlinger, som DUPI også er inde på. DUPI forudser jo, at realitetsforhandlingerne først kan komme rigtig i gang, når vi kender EU's eget forhold til landbrugsreform og finansieringsreform omkring strukturordningerne.

Derfor er det selvfølgelig vigtigt, som det også har været sagt tidligere, og som udenrigsministeren jo også har været inde på, at vi allerede nu fra dansk side begynder at tænke på, hvad vores input skal være til den diskussion. Vi bør overveje, i hvilken udstrækning og hvordan indretningen af strukturfondene skal være, for at vi også kan indgå i debatten.

Derfor vil jeg gerne spørge de to ministre – jeg ved ikke, hvem der vil svare på det: DUPI-rapporten er jo bl.a. inde på hele ideen omkring en førtiltrædelsesstrategi i den erkendelse, at selv om forhandlingerne starter på samme tidspunkt, er det jo altså ikke sikkert, at de ender med, at alle lande kan blive optaget på samme tid, og meget tyder jo også på, at forhandlingerne kan blive mere langvarige, end man sådan umiddelbart forudser. Derfor kunne der i debatten om reform af strukturfondene være en idé i at overveje, om man kunne bruge strukturfondene i en førtiltrædelsesstrategi, således at de kan være med til at udvikle landene på så tidligt et tidspunkt, at de faktisk reelt, når de bliver medlem, ikke vil have så store vanskeligheder ved at tilpasse sig hele den struktur, vi har bygget op i EU.

Det ligger Det Konservative Folkeparti stærkt på sinde, at vi er i stand til fra EU's side at udnytte det politiske momentum, vi har i øjeblikket, i forhold til udvidelsen. Og det bør være hundrede procent sikkert – det bør være dansk politik – at skulle realitetsforhandlingerne vise, at man ikke kan lave en udvidelse her og nu med ti lande, så bør vi i hvert fald sikre os, at vi via de ordninger, vi har etableret i EU, sørger for at holde håbet oppe for de lande, som ikke kan komme med i første omgang. Vi håber i Det Konservative Folkeparti selvfølgelig, at det vil være muligt, at alle kan komme med i første omgang, men vi må jo også forholde os realistisk til problemerne, som de er beskrevet.